

Even voorstellen

Cor van de Kamp

Mijn naam is Cor van de Kamp.

Na vele malen door Guus Jonker gevraagd te zijn, is het er nu toch nog van gekomen dat ik een stukje in ons blad moest schrijven over één van mijn auto's.

Nu al weer 4 jaar geleden kocht ik een Citroën AC4 Faux-Cabriolet uit 1930 als één bonk roest. "Je moet wel gek zijn om zo'n auto op te gaan knappen" werd mij vaak toegeroepen. Vooral ook omdat de wagen geheel uit elkaar lag. "Waar moet je nou beginnen" denk je dan als je de 'puinhoop' ziet. Maar mezelf kennende, vond ik dit project dan toch wel een uitdaging om van zoiets toch nog wat te maken. De vorige eigenaar was ooit begonnen met de restauratie en had de carrosserie geheel gezandstraald; maar vraag niet hoe. Het leek wel een wasbord. Waarschijnlijk

daardoor was deze man het eigenlijk al gauw zat. Hierdoor belandde, om ruimte te maken in de schuur, de kale-, ongeverfde auto in de open buitenlucht. Een zeiltje er over en 'klaar is Kees' dacht de man. Op een gegeven moment 'weg zeil' en het weer kon zijn gang gaan: regen, vuiligheid en noem maar op. Hier heeft het koetswerk het zwaar te verduren gehad. Na ruim een half jaar zo gestaan te hebben, moest de auto ook hier weg. Het zoeken van een 'gek' die verkikkerd is op dit model auto, ondanks de vele roest, moest snel gebeuren, anders raak je hem nooit meer kwijt. Deze 'gek' was ik dan.

De eerste handeling die ik verrichtte was het handmatig ontroesten, want opnieuw zandstralen kon niet meer. Er zouden dan nog meer 'bobbels' op komen. Het schuren was een gigantische klus, daar kwam ik in de loop van de tijd wel achter.

Op een gegeven moment kwam ik in contact met iemand die tankers (nu praat ik over boten van de scheepvaart) tegen roest behandelt. Hij zij: "Cor, wat ben jij nu aan het doen?" "Dat zie je toch, schuren natuurlijk" zij ik. "Van een wrak kun je wel stellen" hij er weer overheen. "Wacht maar tot morgen, dan neem ik wel spul voor je mee; dan hoef jij niet meer te schuren." Ik stoppen natuurlijk en wachten tot de volgende dag, voor wat hij mee zou brengen. Hij komt aan met een tank van vijf liter vloeistof en vraagt om een slang en water. Ik keek hier wel vreemd van op en vroeg wat hij hier mee moest. "Je auto helemaal nat spuiten en daarna het meegebrachte 'wonder-spul' met een kwast of spuit de hele auto bewerken". Hierna lieten we hem zo'n drie dagen ongemoeid staan en was hij helemaal opgedroogd en moesten hem met een droge stoffer afvegen. "Niet te geloven wat daar onder vandaan kwam". Alle roest was opgelost en kon er zo vanaf geveegd worden. Toen de auto zoveel mogelijk strak gemaakt om zo min mogelijk plamuur te hoeven gebruiken; alleen waar het nodig was. Hierna is de auto

gespoten in een kleurstelling die mijn vrouw Alie uitgekozen had. De Citroën is, na al deze werkzaamheden waar menig uurtje in is gaan zitten, er redelijk onder vandaan gekomen mag ik wel zeggen. Natuurlijk is de auto ook technisch in eigen beheer in orde gebracht.

Inmiddels hebben mijn vrouw en ik veel plezier aan de auto en hebben er al diverse prijzen mee gewonnen. Daar komt ook nog bij dat van dit model er in Nederland geen tweede rond rijdt en dan ben je toch wel een beetje trots op al het werk wat je in zo'n auto gestoken hebt.

Dat was het dan weer van onze kant en we zullen elkaar ongetwijfeld eens een keer tegenkomen op een of ander (Vriendenkring) oldtimer/klassieker-evenement.

Tot een volgende keer en groetjes van Alie en Cor van de Kamp uit Nederhorst den Berg.